

Vertel me drie dingen

JULIE BUXBAUM

 UITGEVERIJ |
De Fontein |
JEUGD

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Tell me three things*

Verschenen bij Delacorte Press

© 2016 Julie Buxbaum

Voor deze uitgave:

© 2016 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

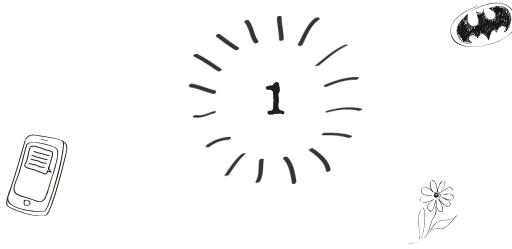
Omslagontwerp en illustraties: Miriam van de Ven

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3962 8 (e-book 978 90 261 3964 2)

NUR 284, 285

733 dagen nadat mijn moeder is overleden, 45 dagen nadat mijn vader zich heeft laten strikken door een vreemde die hij op internet heeft leren kennen, 30 dagen nadat we vervolgens ineens naar Californië zijn verhuisd, en slechts 7 dagen nadat ik ben begonnen als derdejaars op een splinternieuwe school waar ik helemaal niemand ken, ontvang ik een e-mail.

Dat klinkt misschien raar, een anonieme mail die zo-
maar in mijn postvakje verschijnt, en dan nog wel onder-
tekend met het bizarre alias 'Iemand Niemand', maar mijn
leven is de laatste tijd zo vreemd geworden dat niets me
meer kan choqueren. Zo lang heeft het me gekost – 733
hele dagen waarin ik me allesbehalve normaal heb ge-
voeld – om deze belangrijke levensles te leren: blijkbaar
kun je immuun worden voor rare dingen.

Aan: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Van: Iemand Niemand (iemandnie@gmail.com)

Onderwerp: je virtuele gids voor Wood Valley H.S.

hé daar, juffrouw Holmes. we hebben elkaar nog niet
irl ontmoet, en ik weet ook niet of dat ooit gaat

gebeuren. ik bedoel, het zal vast wel een keer
gebeuren – misschien vraag ik je wel hoe laat het is of
zoiets banaals wat eigenlijk te min is voor ons
allebei – maar we zullen elkaar nooit echt leren
kennen, althans niet op een manier die er echt toe
doet... en daarom leek het me goed om je te mailen
onder de mantel der anonimiteit.

en ja, ik besef dat ik als jongen van zestien net de
woorden 'mantel der anonimiteit' heb gebruikt, en
daar heb je het al meteen: reden nummer 1 waarom
je nooit mijn echte naam te horen zult krijgen. ik zou
me doodschamen voor die hoogdravendheid.

'mantel der anonimiteit'? serieus?

en ja, ik besef ook dat de meeste mensen gewoon een
appje zouden hebben gestuurd, maar ik kon er niet
achter komen hoe dat moest zonder dat je meteen zou
weten wie ik ben.

ik heb naar je gekeken op school. niet op een enge
manier, hoor. hoewel, misschien maakt het gebruik van
het woord 'eng' me per definitie eng? maar goed, waar
het om gaat... je intrigeert me. je hebt vast al
opgemerkt dat onze school een onderontwikkeld
gebied van voornamelijk blonde, wezenloze Barbies en
Kens is.

jij hebt iets – niet alleen je nieuwheid, want oké, de
rest van ons zit al sinds ons vijfde bij elkaar op
school – maar iets in de manier waarop je je beweegt
en praat en eigenlijk niet praat maar naar ons allemaal

kijkt alsof we figureren in een of andere bizarre documentaire op National Geographic, geeft me het idee dat jij wel eens anders zou kunnen zijn dan al die idioten op school.

daardoor wil ik weten wat er in dat hoofd van je omgaat. ik zal eerlijk zijn: meestal heb ik geen belangstelling voor de inhoud van het hoofd van andere mensen. mijn eigen hoofd levert al genoeg gedoe op.

de hele opzet van deze e-mail is om mijn expertise aan te bieden. sorry als ik met slecht nieuws kom, maar navigeren door de wildernis van Wood Valley High School valt niet mee. het ziet er hier misschien heel warm en hartelijk uit, met die yoga en meditatie en leeshoekjes en koffiekar (pardon: Koffie Kar), maar net als elke andere *high school* in Amerika (of misschien hier wel meer), is dit een regelrecht oorlogsgebied.

en dus bied ik mezelf hierbij aan als je virtuele gids. voel je vrij om me alles te vragen (behalve natuurlijk mijn identiteit), dan zal ik mijn best doen om te antwoorden: met wie je vriendschap moet sluiten (kort lijstje), bij wie je uit de buurt moet blijven (langer lijstje), waarom je de vegaburgers in de kantine niet moet eten (lang verhaal dat je niet wilt weten maar waar kwakkies in voorkomen), hoe je hoge cijfers haalt bij mevrouw Stewart, en waarom je nooit bij Ken Abernathy in de buurt moet gaan zitten (flatulentie).

o, en pas op bij gym. meneer Shackleman laat alle knappe meisjes extra rondjes rennen zodat hij naar hun kont kan kijken.

dat lijkt me voor nu wel even genoeg informatie.

en trouwens, welkom in de jungle.

met vriendelijke groet, Iemand Niemand

Aan: Iemand Niemand (iemandnie@gmail.com)

Van: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Onderwerp: Ingewikkelde grap?

IN: Is dit echt? Of is dit soms een inwijdingsstunt, à la een domme romcom? Eerst krijg je me zo gek dat ik je mijn diepste, duisterste gedachten/angsten vertel en dan BAM, als ik het totaal niet verwacht, zet je ze op Tumblr en lacht iedereen op WVHS me uit? Zo ja, dan rotzooi je met de verkeerde. Ik heb een zwarte band in karate. Ik kan heel goed mijn eigen boontjes doppen.

Als het geen grap is, dan bedankt voor het aanbod, maar nee. Ik wil buitenlands correspondent worden, dus kan ik net zo goed nu alvast wennen aan oorlogsgebieden. En trouwens, ik kom uit Chicago. Ik denk dat ik de Valley wel aankan.

Aan: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Van: Iemand Niemand (iemandnie@gmail.com)

Onderwerp: geen grap, ingewikkeld of anderszins

ik beloof je dat dit geen truc is. en ik geloof niet dat ik ooit een romcom heb gezien. onvoorstelbaar, ik weet het. ik hoop dat dit geen groot gebrek in mijn karakter blootlegt.

je weet toch wel dat verslaggeving een uitstervend beroep is? misschien kun je beter oorlogsblogger worden.

Aan: Iemand Niemand (iemandnie@gmail.com)

Van: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Onderwerp: Specifiek gerichte spam?

Heel grappig. Wacht, zit er echt sperma in de vegaburgers?

Aan: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Van: Iemand Niemand (iemandnie@gmail.com)

Onderwerp: jij, Jessie Holmes, hebt \$100.000.000 gewonnen van een Nigeriaanse prins

niet zomaar sperma, zweterig sperma van het lacrosseteam.

ik zou het gehaktbrood ook maar laten staan, gewoon voor de zekerheid. of blijf eigenlijk maar helemaal uit de kantine weg. van die shit daar krijg je salmonella.

Aan: Iemand Niemand (iemandnie@gmail.com)

Van: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Onderwerp: Mijn bankgegevens komen er zsm aan

Wie ben jij?

Aan: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Van: Iemand Niemand (iemandnie@gmail.com)

Onderwerp: en een kopie van je geboorteakte en rijbewijs, alsjeblieft

nee. dat kun je vergeten.

Aan: Iemand Niemand (iemandnie@gmail.com)

Van: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Onderwerp: En je hebt mijn bsn zeker ook nodig?

Best. Maar vertel eens: hoe zit het met dat weglaten
van hoofdletters? Is je shift-toets kapot?

Aan: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Van: Iemand Niemand (iemandnie@gmail.com)

Onderwerp: en lengte en gewicht, alsjeblieft

aartslui.

Aan: Iemand Niemand (iemandnie@gmail.com)

Van: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Onderwerp: NU word je persoonlijk

Lui en breedspakig. Interessante combi. Maar je
neemt wel de tijd om eigennamen met een hoofdletter
te schrijven?

Aan: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Van: Iemand Niemand (iemandnie@gmail.com)

Onderwerp: en je moeders meisjesnaam

ik ben geen totale cultuurbarbaar.

Aan: Iemand Niemand (iemandnie@gmail.com)

Van: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Onderwerp: Lui, breedsprakig EN nieuwsgierig

'Cultuurbaar' is een groot woord voor een tiener.

Aan: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Van: Iemand Niemand (iemandnie@gmail.com)

Onderwerp: lui, breedsprakig, nieuwsgierig en... knap

dat is niet het enige wat groot... oef. net op tijd gestopt voordat het voor de hand liggende grapje eruit kwam. je hield me een worst voor, en ik verslikte me er bijna in.

Aan: Iemand Niemand (iemandnie@gmail.com)

Van: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Onderwerp: Lui, breedsprakig, nieuwsgierig, knap en... bescheiden

Dat zei zij ook.

Kijk, dat is nou het probleem met e-mail. Zoiets zou ik nooit in een gesprek zeggen. Te grof. Te suggestief. Alsof ik het soort meisje ben dat zo'n geintje kan maken. Een

meisje dat oog in oog met een lid van de mannelijke soort zou weten hoe ze moest flirten, en haar haar naar achter zwaaien en, als het erop aankwam, hoe meer dan een beetje zoenen in zijn werk gaat. (Even ter informatie: ik kan best zoenen. Ik wil niet zeggen dat ik een expert ben of er olympisch goud mee zou winnen, maar ik weet vrij zeker dat ik er niet slecht in ben. Dat weet ik puur op basis van vergelijking. Adam Kravitz. Op mijn veertiende. Hij: speeksel en een driftige, ritmische tong, alsof een zombie mijn hoofd probeerde op te eten. Ik: maar al te bereidwillige deelnemer, met een gezicht dat nog drie dagen bleef schrijnen.)

E-mail lijkt veel op een ADD-diagnose. Gegarandeerd extra tijd voor je proefwerken. In het echte leven speel ik gesprekken naderhand doorlopend in mijn hoofd af en blijf ik ze bewerken tot ik mijn geestige, moeiteloze replieken heb geperfectioneerd. Alles wat andere meisjes lijkt te komen aanwaaien. Tijdverspilling, natuurlijk, want inmiddels ben ik dan al veel te laat. In het venndiagram van mijn leven zijn mijn ingebeelde persoonlijkheid en mijn echte persoonlijkheid nooit verenigd. Maar met e-mail en appjes krijg ik de extra tijd die ik nodig heb om de betere, geredigeerde versie van mezelf te zijn. Om dat meisje in die schitterende diagramdoorsnede te zijn.

Ik zou beter moeten oppassen. Dat besef ik nu. *Dat zei zij ook.* Kom op, zeg. Ik weet niet of ik daardoor overkwam als een kakker of als een slet; hoe dan ook, daar klink ik niet als mezelf. Belangrijker nog, ik heb geen idee naar wie ik schrijf. Het is onwaarschijnlijk dat *IN* echt een wel-doener is die medelijden heeft met het nieuwe meisje. Of beter nog, een geheime aanbieder. Want dat is natuurlijk

het eerste waar ik aan dacht, als resultaat van veel te veel romantische komedies en veel te veel onwaarschijnlijke boeken. Waarom denk je dat ik met Adam Kravitz heb gezond? Hij was mijn buurjongen in Chicago. Er bestaat toch geen mooier verhaal dan dat van het meisje dat ontdekt dat de ware liefde al die tijd zo vlak bij huis te vinden was? Mijn buurjongen bleek natuurlijk een zombie met zoutzuurspeeksel, maar dat doet er niet toe. Je leert elke dag bij.

IN is vast een wrede grap. Hij is waarschijnlijk niet eens een hij. Gewoon een gemene griet die een kwetsbare nieuwe leerling te pakken wil nemen. Want laten we eerlijk zijn: ik ben kwetsbaar. Misschien zelfs wel zielig. Ik heb gelogen. Ik heb geen zwarte band in karate. Ik ben niet stoer. Tot vorige maand dacht ik wel dat ik dat was. Echt waar. Het leven deelde wat klappen uit, ik kreeg een lading shit over me heen, maar ik slikte het allemaal, om maar even wat uitdrukkingen te verhaspelen. Of niet. Af en toe voelde het echt alsof ik shit over me heen kreeg. Mijn enige punt van trots: niemand heeft me zien huilen. En toen werd ik het nieuwe meisje op WVHS, in deze rare buurt die ze de Valley noemen, die in Los Angeles ligt maar niet bij Los Angeles hoort of zoiets, omdat mijn vader met een rijke vrouw is getrouwd die naar dure amandelen ruikt, en een sapje kost hier twaalf dollar, en ik weet het niet meer. Ik weet niets meer.

Ik heb me nog nooit zo verloren en in de war en alleen gevoeld. Nee, high school zal nooit iets zijn waar ik met nostalgie op terugkijk. Mijn moeder heeft een keer gezegd dat je twee soorten mensen hebt: mensen die hun middelbareschooltijd geweldig vonden, en mensen die tien jaar

bezig zijn om ervan te herstellen. Als je er niet dood aan gaat, word je er sterker van, zei ze.

Maar zij is wel ergens dood aan gegaan, en ik ben niet sterker. Dus misschien is er nog wel een derde soort: mensen die helemaal nooit van hun middelbareschooltijd herstellen.